

Քառասուներորդ համարի գաղտնի պատմությունը — Թիվ վեց

Տասնմեկ

Jeff Pippenger

2026-04-02

Երբ մենք անցնում ենք թաքնված պատմության ուսումնասիրությանը, կրնենք մարգարեության թե՛ ներքին, թե՛ արտաքին գծերը, որոնք այժմ հասկացվում են որպես համընկնող այն պատմության հետ, որը տևում է քառասուներորդ համարում նշված վախճանի ժամանակից մինչև քառասունմեկերորդ համարում նշված կիրակնօրյա օրենքը: Այդ մարգարեական պատմության ներքին գիծը նշանավորվում է Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարով: Արտաքին գիծը նշանավորվում է Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարով: Դանիել 11-ի արտաքին գիծը՝ տասնմեկերորդ համարը, պատմության մեջ հասավ 2014 թվականին, իսկ Հայտնություն 11-ի ներքին գիծը՝ տասնմեկերորդ համարը, պատմության մեջ հասավ 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին: Արտաքին գիծը ներկայացնում է երկրի գազանի Հանրապետական եղջյուրը, իսկ ներքին գիծը ներկայացնում է երկրի գազանի Բողոքական եղջյուրը:

Միացյալ Նահանգները

Հայտնության գիրքը վերջին օրերի գլխավոր առարկա է մատնանշում մեկ առաջնային ազգ: Այդ ազգը երկրային գազանն է, որը ամբողջ աշխարհին հարկադրում է երկրպագել պապական ծովային գազանին: Հայտնության գիրքը մատնանշում է մեկ առաջնային ազգ, տասը ազգերից բաղկացած մեկ դաշինք և մեկ կեղծ եկեղեցի: Այդ ազգը Միացյալ Նահանգներն են՝ տասներեքերորդ գլխի երկրային գազանը, կեղծ եկեղեցին տասներեքերորդ գլխի ծովային գազանն է, իսկ չարիքի աստվածաշնչյան տասը թագավորների դաշինքը Միավորված ազգերի կազմակերպությունն է: Այդ երեք իշխանությունները, որոնք Հայտնություն տասնվեցում ներկայացված են որպես վիշապը, գազանը և սուտ մարգարեն, աշխարհը տանում են դեպի Արմազեդոն:

Նրանք յուրաքանչյուրն էլ նույնականացվում են Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասունից քառասունհինգ համարներում, որտեղ կեղծ եկեղեցին իր վախճանին է հասնում երկու ծովերի և փառավոր սուրբ լեռան միջև՝ քառասունհինգերորդ համարում, ինչը աշխարհագրորեն համընկնում է Հայտնության Արմազեդոնի հետ: Քառասուներորդ համարը սկսվում է 1798 թվականին, երբ ծովի գազանը, այսինքն՝ կեղծ եկեղեցին, մահացու վերք ստացավ, և հատվածն ավարտվում է այդ հարություն առած ծովի գազանով, որը Հայտնություն տասնյոթի պոռնիկն է, երկրորդ անգամ մեռնելով, և այսպիսով հատվածը ավարտվում է հենց այնտեղ, որտեղ սկսվել էր: Թե՛ Հայտնության, թե՛ Դանիելի գրքերում գլխավոր ազգը Միացյալ Նահանգներն է՝ Հայտնություն տասներեքի ապստամբության գլխի երկրի գազանը: Երկրի գազանը նաև կեղծ

մարգարեն է Հայտնության տասնվեցերորդ գլխում, իսկ Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարում այն կառքերն են, նավերը և ձիավորները:

Կիսաճշմարտությունները բնավ ճշմարտություն չեն

Վերջին օրերում այն ազգը, որը թե՛ Դանիելի, թե՛ Հայտնության առարկան է, Միացյալ Նահանգներն են, և Դանիելի տասնմեկերորդ գլուխը սկսվում է այդ ազգի վերջին նախագահին հատուկ մատնանշելով: Այս ճշմարտությունը հաստատված աստվածաշնչյան փաստ է, որը Լառդիկեական Յոթերորդ օրվա ադվենտիստները մերժում են՝ թաքնվելով կիսաճշմարտության հետևում: Կիսաճշմարտությունը, որի հետևում նրանք թաքնվում են այս հարցում, այն է, որ համաձայնում են, թե Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրի գազանը, ինչպես նաև տասնվեցերորդ գլխի սուտ մարգարեն, Միացյալ Նահանգներն են, սակայն հրաժարվում են տեսնել, որ Դոնալդ Թրամփը վերջին օրերում աստվածաշնչյան մարգարեության հիմնական առարկաներից մեկն է: Աստված երբեք չի փոխվում, և երբ Նա գործ ուներ Եգիպտոսի հետ, փարավոնը մարգարեական պատմության հիմնական առարկաներից մեկն էր, ապա Բաբելոնի դեպքում անուններով հիշատակվում են Նաբուգոդոնոսորը և Բաղտասարը: Կյուրոսի անունը տրվել էր: Դարեհի անունը տրվել էր: Աստվածաշունչը հատուկ կերպով նույնականացնում է երկրի գազանի վերջին իշխանին, և դա պատահական հիշատակում չէ: Ադվենտիզմը գիտի, թե ով են Միացյալ Նահանգները վերջին ժամանակների մարգարեության մեջ, սակայն չի կարողանում տեսնել, որ Աստված յուրաքանչյուր մարգարեական տեսարանում դիմում է թե՛ ազգին, թե՛ նրա առաջնորդին, և այդ բոլոր նախորդ սրբազան պատմությունները պատկերում են վերջին օրերը:

Շեփորը Վերջնական Տեսիլքում

Դոնալդ Թրամփը Դանիելի վերջին տեսիլքի առաջին անձն է, որը բոլոր մարգարեական տեսիլքների գագաթնակետն է՝ ոչ միայն Դանիելի գրքում, այլև ամբողջ Աստվածաշնչում:

Աստծո Խոսքի մեջ մարգարեական պատմության վերջին տեսիլքի թեման Դոնալդ Թրամփն է: Նա այն խորհրդանիշն է, որ բացահայտում է քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության արտաքին վերջին օրերի մարգարեության հետքերը: Նա նաև այն կապող օղակն է, որ ճանաչելի է դարձնում և հաստատում է հարյուր քառասունչորս հազարի ներքին գիծը: Հարյուր քառասունչորս հազարը Հայտնության տասներեքի երկրի գազանի վրա գտնվող բողոքական եղջյուրն են, իսկ Դոնալդ Թրամփը ներկայացնում է նույն գազանի հանրապետական եղջյուրը: Այդ գազանը Միացյալ Նահանգների Սահմանադրությունն է, ինչպես այն ներկայացված է սահմանադրական հանրապետական կառավարության միջոցով, որը սկզբնապես բաժանում էր դնում երկու եղջյուրների միջև, սակայն ի վերջո միավորում է եղջյուրները՝ պապական ծովային գազանի պատկերին համապատասխան:

Քույր Ուայթը բազմիցս Դանիելի երրորդ գլխի ոսկե արձանը համապատասխանեցնում է վերջին օրերի կիրակնօրյա օրենքին. ուրեմն ո՞վ է ներկայացվում Նաբուգոդոնոսորով: Ադվենտիզմը ձեզ կասի, թե դա Միացյալ Նահանգներն են՝ Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրի գազանը, ինչը հավասարագոր է այն նույնացմանը, թե Շադրաքին, Միսաքին և Աբեղնագովին կրակի մեջ նետողը Բաբելոնն էր: Աստվածաշունչը կիրակնօրյա օրենքի առնչությամբ պատասխանատու անձը նույնացնում է Նաբուգոդոնոսորի հետ, ուստի ո՞վ է Նաբուգոդոնոսորը, եթե դա այն նախագահը չէ, որ իշխում է, երբ շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը հասնում է:

Երեք

Դանիելի վերջին տեսիլքը, որը Հիդդեկել գետի տեսիլքն է, բաժանված է երեք գլուխների, որոնցից յուրաքանչյուրն իր համապատասխանությունն ունի Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակների բնորոշ հատկանիշների հետ: Այդ երեք գլուխները ներկայացնում են առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակներին, սակայն դրանք նաև ներկայացնում են Դանիելի վերջին պատգամը: Առաջին գլխի նրա առաջին պատգամը ևս ներկայացնում է Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակներին, և այդպիսով Ալֆայի և Օմեգայի կնիքը դրվում է առաջին գլխի և Հիդդեկել գետի տեսիլքի վրա:

Դանիելի վերջին տեսիլքը կառուցված է երբայերեն «ճշմարտություն» բառի շրջանակի վրա, որը կազմված է երբայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին՝ քսաներկրորդ տառերից: Տասներորդ գլուխը Դանիելին ներկայացնում է որպես մարգարեության ուսումնասիրող, որը քսաներկրորդ օրը լաոդիկեցուց փոխակերպվում է ֆիլադելֆացու: Այնուհետև Դանիելը զորացվում է հասկանալու տասներկուերորդ գլխում ներկայացված՝ ապակնքված գիտության աճը: Տեսիլքի առաջին և վերջին գլուխները Դանիելին ներկայացնում են որպես հարյուր քառասունչորս հազարի խորհրդանիշ, որոնք մարգարեության իսկական ուսումնասիրողներ են:

«Ինչպիսին էլ լինի մարդու մտավոր առաջընթացը, թող նա ոչ մի պահ չմտածի, թե Սուրբ Գրքերը առավել մեծ լույսի համար հիմնովին և անընդհատ քննելու կարիք չկա: Որպես ժողովուրդ՝ մենք կոչված ենք անհատապես լինելու մարգարեության ուսումնասերներ»: Վկայություններ, հատոր 5, 708:

Առաջին գլուխը նույն ճշմարտություններն է բացահայտում, ինչ Հիդդեկել գետի տեսիլքը, և Հիդդեկել գետի տեսիլքի առաջին գլուխը նույն ճշմարտությունն է բացահայտում, ինչ նրա երրորդ և վերջին գլուխը: Դանիելի գիրքը կրում է Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը, որովհետև առաջին գլուխը նույնացնում է հավիտենական ավետարանի փորձության եռաստիճան ընթացքը, և նույնն է անում նաև տասներկուերորդ գլուխը: Ապա, Դանիելի վերջնական տեսիլքը կազմող երեք գլուխների ներսում առաջին գլուխը ալֆան է, իսկ երրորդ գլուխը՝ օմեգան: Սա համընկնում է Դանիելի առաջին փորձության հետ՝ թե ինչ կերակուր ուտել, և նրա երրորդ ու վերջին փորձության հետ, երբ նա երեք տարի անց Նաբուգոդոնոսորի կողմից դատվեց: Դանիելի առաջին գլխի ալֆա-փորձությունը վերաբերում էր Աստվածաշնչի ուսումնասիրության մեթոդաբանությանը, ինչպես ներկայացված է բաբելոնական

կերակուրը կամ բուսակերական կերակուրը ուտելու միջոցով:

Դանիելի «տոդ առ տոդ» մեթոդաբանությանը հավատարիմ լինելը պատճառ եղավ, որ նա գտնվեր «իմաստության և հանճարի բոլոր հարցերում, որոնց մասին թագավորը հարցնում էր նրանց, և նա նրանց տասնապատիկ ավելի լավ գտավ, քան բոլոր մոգերն ու աստղագուշակները, որ կային իր ամբողջ թագավորության մեջ»: Օմեգա՝ տասներկուերորդ գլխում, այն իմաստուններն են, որ հասկանում են իմաստության բոլոր հարցերը, որոնք շատանում են, երբ մարգարեական Խոսքը բացվում է: Տասներկուերորդ գլուխը առաջին գլխի օմեգան է, և այն նաև տասներորդ գլխի՝ Հիդդեկելի տեսիլքի ալֆայի, օմեգան է: Այդ ալֆա՝ տասներորդ գլխում, Դանիելը հաստատվում է հոգևոր փորձառության մեջ՝ համընկնելով տասներկուերորդ գլխում իմաստունների՝ մտավոր փորձառության մեջ հաստատվելուն: Առաջին գլուխն ընդգծում է, որ հենց աստվածաշնչյան ուսումնասիրության մեթոդաբանությունն է, որ մարգարեության ուսանողին հնարավորություն է տալիս հաստատվել ճշմարտության մեջ թե՛ հոգևոր, թե՛ մտավոր առումով, որպեսզի կնքվի:

Ներկայացնելով վերջին օրերի մարգարեության իսկական ուսումնասիրողներին՝ Դանիելը և երեք արժանավորները այն իմաստուններն են, որոնք ոչ միայն հասկանում են գիտության աճը, որ բացվեց վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին, այլև հասկանում են գիտության աճը 9/11-ին: Ի վերջո, նրանք հասկանում են բացված գիտության աճը 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին:

Աստծու մարգարեական լույսի որոնման մեջ նրանք փոխվում են հարյուր քառասունչորս հազարների Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական շարժումից դեպի հարյուր քառասունչորս հազարների Փիլադելֆիական շարժումը: Երբ այդ փոփոխությունը տեղի է ունենում, նրանք բաժանվում են նրանցից, ովքեր փախան նայող ապակու տեսիլքից:

Մարդկային ապստամբության ուղերձը

Տասներորդ և տասներկուերորդ գլուխները վերաբերում են հարյուր քառասունչորս հազարներին, որովհետև դրանք ճշմարտության կառուցվածքի առաջին և երրորդ քայլերն են: Տասներորդ գլխի հայելու տեսիլքի ներքին փորձառությամբ զորացած լինելուց հետո, ինչպես նաև Դանիել տասներկուսի կնքագրեծված հասկացողությամբ լուսավորվելու հետ մեկտեղ, նրանք պետք է հռչակեն մարդկային ապստամբության պատգամը: Մարդկային ապստամբության պատգամը ներկայացված է Դանիելի և Հայտնության զրքերում, և ապստամբության պատգամը դրված է Դանիելում ներկայացված՝ Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների մարգարեական շրջանակի մեջ: Դանիելի զրքում մարդկային ապստամբության վկայության մարգարեական խորհրդանշաբանությունը լիովին ներկայացված է տասնմեկերորդ գլխում: Տասնմեկերորդ գլուխը պատմություն է, որ սկսվում է Բաբելոնի ավարտից և Մարերի ու Պարսիկների սկզբից: Ուստի այն սկսվում է Բաբելոնի մահացու վերքից, որը նախատիպում է պապության մահացու վերքը 1798 թվականին: Երբ պապության մահացու վերքը բժշկվի շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի

Ժամանակ, նա կդառնա վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միության գլուխը: Այն ժամանակ նա է Հայտնություն տասնյոթում գազանի վրա հեծած կինը, և այդ կնոջ ճակատին գրված է «Մեծ Բաբելոն»: Շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ և՛ Բաբելոնի, և՛ պապության մահացու վերքը բժշկվում է:

Բաբելոնի ժամանակներից մինչև աշխարհի վախճանը ներկայացված մարդկային ապստամբությունը Դանիելի գրքի կառուցվածքային հիմքն է, իսկ տասնմեկերորդ գլուխը այն արտաքին մարգարեական պատգամն է, որ արձանագրում է վերջին օրերի այդ ապստամբությունը: Տասնմեկերորդ գլխում գտնված ապստամբության այդ վկայությունը համապատասխանում է գլխի վերջին վեց համարներին և գտնվում է դրանց շրջանակում: Վերջին վեց համարները մարդկային ապստամբության պատգամն են, և այդ վերջին վեց համարները ներկայացված են քառասուներորդ համարի թաքնված պատմության միջոցով և դրա շրջանակում: Այսպիսով Դանիելի գիրքը հանգեցվում է մեկ գլխի, որն էլ, իր հերթին, հանգեցվում է հենց այդ գլխի վեց համարների, իսկ դրանք, իրենց հերթին, հանգեցվում են մեկ համարի վերջին կեսի թաքնված պատմությանը:

Տասնմեկերորդ գլուխը ներկայացնում է տասներեքերորդ տառը, որին նախորդում է և որին հաջորդում են երրայական այբուբենի առաջին և վերջին տառերը, իսկ առաջինն ու վերջինը միշտ նույնն են: Առաջին գլուխը ցույց է տալիս, որ իմաստունները հայելու տեսիլքի ժամանակ զատվում են հիմարներից, իսկ վերջին գլուխը ցույց է տալիս, որ իմաստունները զատվում են հիմարներից արձակման ժամանակ: Ներշնչումը մեզ հայտնում է, որ հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքվելը «ճշմարտության մեջ հաստատվելն է՝ թե՛ մտավոր, թե՛ հոգևոր առումով»: Տասներորդ գլուխը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքվելը հոգևոր առումով, իսկ տասներկուերորդ գլուխը՝ մտավոր առումով: Տասներորդ գլուխը ներկայացնում է երեք հպում և երեք փոխադեցություն երկնային էակների հետ: Տասներկուերորդ գլուխը ներկայացնում է իմաստունների երեքաստիճան մաքրագործումը, որ կատարվում է մտավոր մարգարեական ճշմարտության աճով՝ որպես «մաքրված, սպիտակեցված և փորձված»: Ինչպես տասներորդ գլուխն ունի երեքի երկու խորհրդանիշ՝ երեք հպումները և երեք երկնային հանդիպումները, այնպես էլ տասներկուերորդ գլուխն ունի փորձության երեքաստիճան ընթացքը, ինչպես նաև՝ ժամանակի վերաբերյալ երեք մարգարեություններ:

Տասներորդ գլխի երեք երկնային հանդիպումները կրում են ճշմարտության կնիքը, որովհետև առաջին և վերջին երկնային էակը, որ փոխադրեց Դանիելի հետ, Գաբրիել հրեշտակն էր, իսկ միջին էակը՝ Միքայելը: Երեք հրեշտակ, սակայն երկրորդ փուլում հրեշտակը Քրիստոսն էր: Երեք հպումները ներկայացնում են Դանիելի առաջադիմական՝ երեքաստիճան գորացումը: Այս հատվածում Դանիելը երեք անգամ նույնացնում է նայելու ապակու տեսիլքը, և այդպիսով նա այդ երեք նայելու ապակու տեսիլքները տեղադրում է տասներորդ գլխում mareh տեսիլքի յոթ հիշատակումների շրջանակում: Երկու անգամ երբայերեն mareh բառը թարգմանվում է որպես «երևույթ», և երկու անգամ՝ որպես «տեսիլք», իսկ երեք այլ անգամներ այն թարգմանվում է որպես

«տեսիլք»: «Երեք այլ անգամները» mareh չեն, այլ mareh-ի իգական սեռի արտահայտությունն են, այսինքն՝ marah: Տասներորդ գլուխը ունի առաջադիմական զորացման երեք հպում, ճշմարտության կնիքը կրող երեք երկնային հանդիպում և երեք նայելու ապակու տեսիլք, որոնք Քրիստոսի երևության յոթ հիշատակումների մի մասն են:

Արտաքին տեսք

Երկու անգամ, երբ mareh-ը թարգմանվում է որպես «երևույթ», համընկնում են այն երկու անգամների հետ, երբ այն թարգմանվում է որպես «տեսիլք»: Միասին դրանք նույնացնում են Քրիստոսին որպես մի խորհրդանիշ, որ հայտնվում է իբրև նշանաբար մարգարեական պատմության մեջ: Հայտնության տասներորդ գլխում մի հրեշտակ իջնում է և մի ոտքը դնում ցամաքի վրա, իսկ մյուսը՝ ծովի: Քույր Ուայթը հայտնում է մեզ, որ այդ հրեշտակը «ոչ պակաս անձնավորություն էր, քան Հիսուս Քրիստոսը»: Հայտնություն տասի հրեշտակը Քրիստոսի «երևույթն» է մարգարեական պատմության մեջ: Նա հայտնվում է Դանիել ութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարում՝ որպես Պաղմոնի, և Հայտնություն հինգերորդ գլխից սկսած Նա հայտնվում է որպես Հուդայի ցեղի Առյուծը: Դանիելը ներկայացնում է վերջին օրերի նրանց, ովքեր հետևում են Քրիստոսի մարգարեական երևույթներին, ուր էլ որ Նա գնա: Եթե նրանք հավատարիմ լինեն այդպես վարվելու մեջ, առաջնորդվում են դեպի հայելու տեսիլքը, որտեղ անհավատարիմները փախչում են:

Մարգարեության բացվելիս ավելացող գիտության ըմբռնման վրա հիմնված տասներկուերորդ գլխի եռաստիճան մաքրագործումը ուղեկցվում է երեք «ժամանակային մարգարեություններով», որոնք ներկայացնում են երեք հստակ իրագործումներ՝ այդ երեք համարներից յուրաքանչյուրի համար: Յոթերորդ համարի հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները, տասնմեկերորդ համարի հազար երկու հարյուր ինսուն տարիները և տասներկուերորդ համարի հազար երեք հարյուր երեսունհինգ տարիները ցույց են տալիս երեք համարներ, որոնցից յուրաքանչյուրը պարունակում է մի ժամանակային մարգարեություն, որը կատարվել է պատմության մեջ և հետագայում Միլլերականների կողմից ճանաչվել է որպես իրենց հռչակած լուրի պատմական հաստատում: Համարում եղած կանխասացությունը, պատմական իրագործումը և այդ պատմության Միլլերական կիրառությունը վկայում են այդ երեք մարգարեությունների վերջին օրերի իրագործման մասին: Սակայն ժամանակի վերաբերյալ Միլլերական կիրառությունն այլևս ուժի մեջ չէ, ուստի համարներում եղած ժամանակային հղումները պետք է կիրառվեն որպես խորհրդանիշներ, ոչ թե որպես ժամանակ: Խորհրդանշական իմաստը հաստատվում է այդ համարներում՝ կիրառելով համարը, համարի պատմական իրագործումը և լուրի Միլլերական ներկայացումը:

Տասնմեկերորդ գլխի մարդկային ապստամբության ժամանակագրությունը հյուսված է դաշինքներով, պայմանագրերով և ուխտերով: Տասնմեկերորդ գլխի պատմության մեջ ներկայացված մարդկային ուխտերը հակադրվում են Աստվածային ուխտին:

«Այս երկրի պատմության վերջին օրերին Աստծո ուխտը Իր պատվիրանապահ ժողովրդի հետ պիտի նորոգվի»: Review and Herald, February 26, 1914.

Հռոմը հաստատում է ամբողջ տեսիլքը, և երբ տասնմեկերորդ գլխում առաջին անգամ դիմվում է պապական Հռոմին, նա բնորոշվում է որպես «սուրբ ուխտը լքողներ»: Դանիել տասնմեկում առկա ներքին գիծը, որը նաև քառասուներորդ համարի թաքնված պատմության ներքին գիծն է, ներկայացնում է նրանց, ովքեր վերջին օրերում ուխտի մեջ են մտնում Աստծո հետ, իսկ արտաքին գիծը մատնանշում է նրանց, ովքեր լքում են հենց այդ ուխտը: Վերջին օրերում գիտելիքի աճից չօգտվող խավը պատկերելիս, նրանց արտաքին պատմությունը հյուսվում է խախտված մարդկային դաշնագրերի մարգարեական թելի վրա:

Հարյուր քառասունչորս հազարի ներքին գծի մեջ հյուսված են Աստծո՝ Իր վերջին օրերի մնացորդ ժողովրդի հետ ունեցած ուխտային հարաբերության բազմաթիվ խորհրդանիշներ և պատկերավոր ցուցադրություններ: «Տասնմեկ» թվի խորհրդանիշը այդ ճշմարտություններից մեկն է, և այն փաստը, որ տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարը նույնականացնում է վերջին օրերի արտաքին և ներքին տեսիլքը, շեշտադրվում է նրանով, որ Եսայիան տասնմեկերորդ գլխում, տասնմեկերորդ համարում, նույնականացնում է Աստծո վերջին օրերի ուխտի ժողովրդի նպատակը և գործը:

Եվ պիտի լինի այն օրը, որ Տերը երկրորդ անգամ պիտի մեկնի Իր ձեռքը՝ վերադարձնելու Իր ժողովրդի մնացորդը, որ պիտի մնացած լինի Ասորեստանից, և Եգիպտոսից, և Պաթրոսից, և Քուշից, և Եդամից, և Սենաարից, և Համաթից, և ծովի կղզիներից: Եսայիա 11:11.

Ցրումը

Վերջին օրերին Աստծո մնացորդ ժողովուրդը երկու անգամ ցրված կլինի՝ հավաքվելու կարիք ունենալով: Դանիել տասներկուսի յոթերորդ համարը վերջին օրերում ցույց է տալիս Աստծո ժողովրդի մի ցրումը, ուստի ներկայացնելով հազար երկու հարյուր վաթսուն օրերը որպես ցրման խորհրդանիշ:

Եվ ես լսեցի բեհեզե զգեստ հագած այն մարդուն, որ գետի ջրերի վերևում էր, երբ նա իր աջ ձեռքն ու իր ձախ ձեռքը դեպի երկինք բարձրացրեց և երդվեց Նրանով, Ով հավիտյան կենդանի է, թե դա պիտի լինի մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ. և երբ նա ավարտին հասցնի սուրբ ժողովրդի գործությունը ցրելը, այս բոլոր բաները պիտի ավարտվեն: Դանիել 12:7.

Երկու վկաները ցրվեցին Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում այն բանից հետո, երբ տվեցին իրենց վկայությունը:

Եվ երբ նրանք ավարտեն իրենց վկայությունը, այն գազանը, որ ելնում է անդունդից, պատերազմ պիտի մղի նրանց դեմ, և պիտի հաղթի նրանց ու սպանի նրանց: Եվ նրանց դիակները պիտի ընկած մնան այն մեծ քաղաքի փողոցում, որ հոգևորապես կոչվում է Սոդոմ և Եգիպտոս, որտեղ էլ մեր Տերը խաչվեց: Եվ ժողովուրդներից,

ցեղերից, լեզուներից ու ազգերից մարդիկ պիտի տեսնեն նրանց դիակները երեք օր և կես, և թույլ չեն տա, որ նրանց դիակները գերեզմաններում դրվեն: Եվ երկրի վրա բնակվողները պիտի ուրախանան նրանց վրա, պիտի զվարճանան և նվերներ պիտի ուղարկեն միմյանց, որովհետև այս երկու մարգարեները տանջում էին երկրի վրա բնակվողներին: Հայտնություն 11:7–10:

Հաջորդ համարում՝ տասնմեկերորդ համարում, երկու վկաները հարություն են առնում Սողոմի և Եգիպտոսի փողոցում իրենց մահից: Նույն այդ մահը Եզեկիելը պատկերում է որպես ցրված, մեռած, չոր ոսկորների մի հովիտ: Երկու վկաները ներկայացնում են Հանրապետական և Բողոքական եղջյուրները, որոնք սպանվեցին 2020 թվականին: Բողոքական եղջյուրը մեռավ իր 2020 թվականի հուլիսի 18-ի կեղծ կանխատեսմամբ, իսկ Հանրապետական եղջյուրը մեռավ 2020 թվականի գողացված ընտրությամբ: Եսային նշում է, որ երբ վկաները հարություն են առնում, ինչը նա բնորոշում է որպես երկրորդ անգամ հավաքվելը, այդ վկաները դառնում են այն դրոշմը, որը հավաքում է տասնմեկերորդ ժամի մշակներին:

Եվ այն օրը պիտի լինի Հեսսեի արմատը, որ պիտի կանգնի որպես դրոշմ ժողովուրդների համար. հեթանոսներն իրեն պիտի փնտրեն, և նրա հանգիստը փառավոր պիտի լինի: Եվ այն օրը պիտի լինի, որ Տերը երկրորդ անգամ իր ձեռքը պիտի մեկնի՝ հետ բերելու Իր ժողովրդի մնացորդը, որ պիտի մնացած լինի Ասորեստանից, և Եգիպտոսից, և Փատրոսից, և Քուշից, և Եդամից, և Սենաարից, և Համաթից, և ծովի կղզիներից: Եվ Նա պիտի բարձրացնի դրոշմ ազգերի համար, և պիտի հավաքի Իսրայելի վտարանդիներին, և Հուդայի ցրվածներին պիտի համախմբի երկրի չորս ծագերից: Եսայիա 11:10–12.

Երբ Տերը երկրորդ անգամ մեկնում է իր ձեռքը՝ ժողովելու համար, նա հավաքում է «Իսրայելի վտարանդիներին»: «Իսրայելի վտարանդիները» դառնում են դրոշմ ազգերի համար, և այդ պատճառով նրանք նախ պետք է վտարվեն, ապա՝ հավաքվեն: Նրանք վտարվեցին Եզեկիելի մեռած ոսկորների հովիտը, և, մի անգամ սպանված, ընկած էին այն փողոցում, որտեղ նաև մեր Տերը խաչվեց, մինչդեռ մյուս դասակարգը ուրախանում էր:

Լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, դուք, որ դողում եք նրա խոսքից. Ձեր եղբայրները, որ ասում էին ձեզ, որ վանում էին ձեզ իմ անվան համար, ասում էին. «Թող Տերը փառավորվի». բայց նա պիտի երևա ձեր ուրախության համար, իսկ նրանք պիտի ամաչեն: Եսայիա 66:5.

Նրանք, ովքեր դողում են Աստծու Խոսքի առաջ, արտաքսվում են իրենց եղբայրների կողմից, որոնք ասում էին նրանց: Երեմիան ցույց է տալիս, թե ինչ է պատահում այն եղբայրներին, որոնք ասում էին դրոշմ:

Ուստի այսպես է ասում Տերը. Ահա, ես նրանց վրա պիտի բերեմ չարիք, որից նրանք չեն կարողանա ազատվել. և թեև ինձ պիտի աղաղակեն, ես չեմ լսելու նրանց: Երեմիա 11:11.

Տասնմեկերորդ համարի համատեքստը Աստծո ուխտն է, և բոլոր մարգարեները խոսում են վերջին օրերի մասին, ուստի քննարկվող ուխտը հարյուր քառասունչորս հազարի հետ ուխտի նորոգումն է:

Խոսքը, որ Տիրոջից եղավ Երեմիայի վրա՝ ասելով. «Լսեցե՛ք այս ուխտի խոսքերը և ասեցե՛ք դրանք Հուդայի մարդկանց ու Երուսաղեմի բնակիչներին: Եվ նրանց ասա՛. Այսպես է ասում Իսրայելի Տեր Աստվածը. Անիծյալ է այն մարդը, որ չի հնազանդվում այս ուխտի խոսքերին, որոնք պատվիրեցի ձեր հայրերին այն օրը, երբ նրանց դուրս բերեցի Եգիպտոսի երկրից՝ երկաթե հնոցից, ասելով. Լսեցե՛ք իմ ձայնը և կատարեցե՛ք դրանք՝ ըստ ամենայնի, ինչ որ ես պատվիրում եմ ձեզ. և դուք պիտի լինեք իմ ժողովուրդը, և ես պիտի լինեմ ձեր Աստվածը, որպեսզի հաստատեմ այն երդումը, որ երդվել եմ ձեր հայրերին՝ տալ նրանց կաթ ու մեղր բխեցնող մի երկիր, ինչպես որ այսօր է»:

Այն ժամանակ ես պատասխանեցի և ասացի. «Ամեն, ո՛վ Տեր»:

Եվ Տերը ինձ ասաց. Հռչակի՛ր այս բոլոր խոսքերը Հուդայի քաղաքներում և Երուսաղեմի փողոցներում՝ ասելով. «Լսեցե՛ք այս ուխտի խոսքերը և կատարեցե՛ք դրանք: Որովհետև այն օրվանից, երբ Ես նրանց հանեցի Եգիպտոսի երկրից, մինչև այս օրը, Ես հաստատակամորեն վկայեցի ձեր հայրերին՝ վաղ առավոտից վեր կենալով ու վկայելով, ասելով. “Հնազանդվեցե՛ք Իմ ձայնին”: Բայց նրանք չհնազանդվեցին և չթեքեցին իրենց ականջը, այլ ամեն մեկը գնաց իր չար սրտի խորհուրդների հետևից. ուստի Ես նրանց վրա պիտի բերեմ այս ուխտի բոլոր խոսքերը, որ պատվիրել էի նրանց կատարել, բայց նրանք չկատարեցին»:

Եվ Տերը ինձ ասաց. Դաւադրութիւն գտնուեց Յուդայի մարդկանց մէջ և Երուսաղեմի բնակիչների մէջ: Նրանք վերադարձան իրենց հայրերի անօրինութիւններին, որոնք հրաժարուեցին լսել Իմ խօսքերը, և գնացին այլ աստուածների յետևից՝ նրանց ծառայելու. Իսրայելի տունը և Յուդայի տունը դրժեցին Իմ ուխտը, որ կապել էի իրենց հայրերի հետ: Ուստի այսպես է ասում Տերը. Ահա Ես նրանց վրայ չարիք պիտի բերեմ, որից նրանք չեն կարողանալու փախչել, և թէպէտ նրանք պիտի աղաղակեն առ Ինձ, Ես չեմ լսելու նրանց: Երեմիա 11:1-11.

Երեմիայի կողմից նույնացվող՝ Լաոդիկեական Յոթերորդ-օրյա Աղվենտիզմի դատաստանի թեման կրկնվում է Եզեկիելի մոտ՝ տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում:

Այս քաղաքը ձեր կաթսան չի լինելու, և դուք էլ նրա մեջ եղող միսը չեք լինելու, այլ Ես ձեզ դատելու եմ Իսրայելի սահմանում: Եզեկիել 11:11:

Ներշնչանքը ուղիղ կերպով նույնացնում է Եզեկիելի իններորդ գլխի դրոշմումը Հայտնություն յոթում հիշված հարյուր քառասունչորս հազարի նույն այդ դրոշմման հետ: Տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարը պարզապես Եզեկիելի շարունակական պատմության շարունակությունն է Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցու վրա եկող դատաստանի մասին, որը Քույր Ուայթը նույնացնում է Եզեկիելի իններորդ գլխի Երուսաղեմի հետ: Նրանք, ովքեր չստացան դրոշմը, դատվում և կործանվում են իններորդից մինչև տասնմեկերորդ գլուխների

տեսիլքում:

Եզեկիելում 9/11-ի տեսիլքը ցույց է տալիս, որ անհավատարմները դուրս են տարվում Երուսաղեմից՝ դատաստանի ենթարկվելու համար, այսպիսով նշանավորելով Հայտնության գրքում պատկերված նրանց վերջնական բաժանումը, ովքեր դավանում են, թե իրենք են վերջնական եկեղեցին: «Տասնմեկ, տասնմեկ» խորհրդանիշը այն ուխտի խորհրդանիշն է, որի մեջ հարյուր քառասունչորս հազարը մտնում են Աստծու հետ: Միասին գումարվելիս այդ թվերը ներկայացնում են քսաներկուսը, որը երկու հարյուր քսանի մեկ տասներորդն է՝ Աստվածության և մարդկության միավորման խորհրդանիշներից մեկը:

Քրիստոսից առաջ 677 և 457 թվականների միջև ընկած երկու հարյուր քսան տարիները Դանիելի՝ երկու հազար երեք հարյուր օրերի մարգարեությունը կապում են Մովսեսի՝ յոթ ժամանակների մարգարեության հետ: Այդ երկու հարյուր քսան տարիներից շատ բան կարելի է ճանաչել որպես քավության գործի խորհրդանիշ, որը սկսվեց, երբ այդ երկու մարգարեությունները միասին հասան 1844 թվականին: Շատ բան կարելի է ներկայացնել այն մասին, թե խորհրդանշական կերպով ինչ է ներկայացվում քսաներկու թվով՝ որպես երկու հարյուր քսանի տասանորդ, ինչպես որ պատահում է նաև տասնմեկ թվի դեպքում: Այն, ինչ այստեղ ցանկանում եմ մատնանշել, տասնմեկի և քսաներկուսի միջև եղած հարաբերությունն է:

Մենք այս մտքերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: